

PATRICIA ST JOHN
DAR VIENAS KAČIUKAS

Ši knyga įeina į Patricijos Sent Džon knygų seriją:

*Šviesos žvaigždė
Sniegynų lobiai
Tankynės paslaptis
Vaivorykštės sodas
Ketvirtosios žvakės paslaptis
Keisti dalykai Fazanų namuose
Dar vienas kačiukas*

Šios knygos buvo išleistos Švedijos Slavų Misijos Stokholme (Swedish Slavic Mission, Stockholm), Norvegijos Misijos Rytams Osle (Norwegian Mission to the East, Oslo) ir Šventojo Rašto Sąjungos Londone (Scripture Union, London UK) rūpesčiu.

VILNIUS APYAUŠRIS 1993

UDK 820-93
Se 92

Knygelės vertimo į lietuvių kalbą iniciatoriai – Norvegijos Rytų Misija (Norwegian Mission to the East) ir Šventojo Rašto Sąjunga (Scripture Union).

© 1984 Patricia St. John
The Other Kitten

Iliustracijos - Judy Sivyer
Viršelių piešė - Brendan Catney
© Vertė - Miglė Rukšėnienė, 1993
ISBN 9986-467-06-3

Markas pabudo pirmas ir gulėjo snūduriuodamas, bandydamas kažką prisiminti. Pagaliau visiškai prasiblaivė ir staiga prisiminė. Jis pašoko iš lovos, nubėgo prie lango, plačiai jį atvėrė ir iškišo galvą.

Koks rytas! Saulė dar tik kilo iš už medžių sodo gale ir rasa sidabru žvilgėjo visur, išskyrus lysveles, kur augo narcizai. Paukščiai pašėlusiai, beprotiškai čirškė. Markas vikriai apsirengė ir atvėrė lagaminėlį, norėdamas patikrinti, ar ko nors nepamiršo. Jis nusviedė į šalį drabužius, kuriuos mama buvo sudėjusi, ir peržiūrėjo tikrai svarbius daiktus: ratukines pačiūžas, šiltą striukę su gobtuvu, trumpikes plaukiojimui (jis buvo pasiryžęs maudytis, kad ir kiek senelė besakytų, kad dar šalta), nardymo akinius bei vamzdelį ir kriketo kamuoliuką. Kriketo lazda ir tinklelis krevetėms gaudyti bus pritvirtinti prie lagamino, o futbolo kamuolį jis nešis po pažastimi. Viskas buvo tvarkoje.

Markas pagalvojo, kad bus geriau, jei pažadins Karolą, kad per ją nepavėluotų, jei ji ims nervintis besikraudama savo daiktus. Jis nuėjo į jos kambarį. Karola tebemiegojo, nuspyrusi antklodę ir užrietusi kojų pirštus, jos plaukai buvo plačiai išsidraikę ant pagalvės. Ji atsisėdo, buvo besupykstanti, bet staiga prisiminė.

- Tai šiandien, ar ne? - paklausė ji.

- Žinoma, kvailute, negi vakar?

Ji nubėgo prie lango.

- Nuostabi diena, - pasakė. - Aš tik nubėgsiu atsisveikinti su triušiais.

Karola visai neabejojo dėl savo daiktų, kuriuos ji susidėjo prieš dvi dienas. Prie ryšulėlio buvo pririšti kastuvėlis ir kibirėlis. Ji užsitempė džinsus ir marškinėlius ir nubildėjo laiptais žemyn į sodą. Nuskynusi kelis kiaulpienių lapus - atsisveikinimo dovaną - ji dingo už namo kampo. Markas liko vienas.

- Geriau pažadinsiu mamą ir tėtį, - pagalvojo. - Turime nuvykti pas senelę iki priešpiečių, o juk jiems prireiks daug daugiau laiko apsirengti, negu mums.

Jis nutarė nunešti jiems po puodelį arbatos. Užkaitė arbatinuką, atsargiai pripylė sklidiną ašotėlį pieno. Atėjęs su padėklu prie miegamojo, koja trinktelėjo į duris. Tėvai atsimerkė, mirksėdami nusižiovavo.

- Ką, po galais, tu galvoji, Markai? - pyktelėjo tėtis. - Dar tik penkiolika po šešių!

Markas padėjo padėklą ant stalelio šalia lovos, ramiai pripylė tris puodelius, pasiėmė savąjį ir atsisėdo ant kilimėlio.

- Sakėte, kad reiks anksti išvažiuoti, - priminė jis. - Aš bijojau pramigti.

- Tik ne taip anksti, - suniurnėjo tėtis vėl nusižiovaudamas.

Tačiau jie atsisėdo gerti arbatos. Buvo jauku, nors miegamajame dar tvyrojo prieblanda. Markas staiga susimąstė, ar jis, galų gale, iš viso nori išvažiuoti?

- Jūs mums pranešite, kai mažiukas atsiras, ar ne? - paklausė jis. - Tikiuos, kad bus berniukas. Iš Karolos jokios naudos krikete.

Mama nusijuokė.

- Dabar jau greitai, - pasakė ji. - Bet Karola nori mergaitės. Taigi, vienas jūsų turės nusivilti. Mes su tėčiu nusprendėme pasitenkinti tuo, kas bus. Beje, o kur Karola?

- Nuėjo atsisveikinti su triušiais. Tėti, tu geriau kelkis. Ir tu, mama. Jūs visada ilgiausiai rengiatės. Aš padengsiu stalą pusryčiams ir nunešiu žemyn lagaminą.

Tėtis dar truputį pabumbėjo, bet pagaliau sutiko, kad nieko bloga neatsitiks, jei išvyksime anksčiau.

- Kuo anksčiau išvažiuosime, tuo anksčiau galėsiu grįžti, - pasakė jis mamai skusdamasis.

Markas paruošė pusryčius daug anksčiau, negu jie ten viršuje susitvarkė. Pagaliau jie pasirodė, sugrįžo ir Karola šniurkščiodama.

- Aš rūpinsiuos tavo triušiais, Karola, - tarė mama, - nesijaudink. O ten laukuose, priešais senelės namus, bus laukinių triušių.

- O miške - voverių, - pasakė tėtis.

- Ir ėriukų pas kaimyną ūkininką, - pridūrė linksmėdama Karola.

- Ir senas arklys, kuris iškiša galvą pro vartus, - skubėjo įsiterpti ir Markas. - Šį kartą tai jau aš juo pajodinėsiu. Misteris Koblis sakė, kad galėsiu.

- Ir aš, - tarė Karola.

- Ne, tu per maža. Misteris Koblis taip sakė.

- Nesakė.

- Sakė.

- Nesakė!

- Gana! - nutraukė mama. - Jei taip ginčysitės ir pas senelę, tai ji išsiųs jus namo. Markai, tu vyresnis, tu turi man pažadėti...

- Gerai jau, gerai... - numykė Markas. - Aš pasistengsiu. Bet tai Karola visada pradeda.

- Ne aš pradėjau, - užsiplieskė Karola.

- Pradėjai!

- Ne!

- Ar nesiliausit! - tėtis šūktelėjo taip garsiai, kad abu vaikai iškart nutilo. Jie apsisparė po stalu, kimšdami į burną skrebučius su uogiene.

- Na, vykstame, - pasakė tėtis. - Gal ir neblogai, kad mus anksti pažadinai, Markai. Jei tuojau išvažiuosime, pasieksime autostradą, kai ten dar ne per daug mašinų.

Jie skubiai atsibučiavo su mama ir suvirto ant užpakalinės sėdynės, modami pro langą ir siųsdami oro bučinius. Gatvėse tebebuvo tylu, parduotuvės dar uždarytos. Netrukus jie jau buvo užmiestyje. Pakelėse žydėjo saulutės, ir medžiai jau buvo sulapoję. Ir nors per mašinos ūžesį nieko nesigirdėjo, Karola įsivaizdavo, kaip dabar čiulba paukščiai sukdami lizdus. Ji iškišo galvą pro langą ir dairydamosi netvėrė džiaugsmu – prasidėjo nuostabios atostogos!

2

Kelionė irgi buvo nuostabi, ir jie nė karto nesusiginčijo. Jie varžėsi, kas greičiau surinks šimtą taškų skaičiuodamas gyvulius: už avį - vienas taškas, už karvę - irgi vienas, už arklį - du, už kiaulę, katę ar šunį - trys, už triušį - keturi. Karolai pasisekė - ji pamatė ežį, už kurį gavo penkis taškus.

Vėliau, kai jau buvo autostradoje, vaikai panorą atsigerti. Tėtis sustojo prie pakelės baro, kuriame jie išgėrė po skardinę putojančio gėrimo, o vaikai gavo ir ledų. Atsigaivinę, jie dar sužaidė po kartelį žaidimų automatu, o po to lenktyniaudami nukūrė prie savo automobilio. Darėsi karšta, autostrada zujo daug mašinų. Markas nusiminė, kai jie išsuko iš M5 kelio, nes jam patiko lenktyniauti su sunkvežimiais, bet Karola buvo patenkinta. Ji labiau mėgo siaurus kelelius, kurie vinguriavo per kalvas, ir ypač džiūgavdavo, kai nuo kalvos viršūnės atsiverdavo vaizdas į žalias lankas, kuriose striksėjo maži ėriukai. Staiga jie abu džiaugsmingai šūktelėjo, pamatę užrašą DEVONŠYRAS.

- Jau netrukus, - pasakė tėtis. - Tuojau pamatysime patvinusią upę, o po to ir jūrą.

Pirmas žvilgsnis į jūrą visada jaudina, o šiandien ji buvo ypač graži: mėlyna jūra buvo išmarginta baltomis lūžtančių bangų keteromis. Jie pasuko į pietus, ir vaikai netrukus atpažino tiltą per upę, aukštą kalvą, jos statų skardį prie jūros ir platų pakrantės kelią, kuris tai kilo, tai vėl leidosi žemyn. Po to pasirodė pirmieji kaimo namai, parduotuvė, nuo kurios jie pasuko į kairę, į senelės keliuką. Po poros minučių jie pamatė ir pačią senelę, stovinčią prie namo durų

ir besidairančią į kelią. Dar kelios akimirkos, jie iššoka iš mašinos ir Karola pirmoji puola į senelės glėbį.

- Ar galėsiu miegoti mažajame kambarėlyje, kur stogas siekia grindis? - sušnibždėjo Karola.

- Sveika, senele, - tarė Markas, nustumdamas į šalį Karolą ir bučiuodamas senelę.
- Ar eisim popiet prie jūros ir ar galėsiu paplaukioti?

Senelė pasibaisėjo.

- Balandyje?! - sušuko. - Manyčiau, kad dar per šalta. O ką sako tėtis?

- Jie užsigrūdinę, - tarė tėtis. - Šaltas vanduo jiems nepakenks. Kaip tu laikais, mama? Taip gera čia pas tave...

Vaikai pasiėmė lagaminus ir nusinešė juos į viršų. Karola užėmė pastogės kambarėlį, kur stogas atstojo vieną sieną, o Markui teko kambarys su vaizdu į jūrą, iš kur jis galėjo stebėti laivus, plaukiančius pirmyn ir atgal Bristolio sąsiauriu. Jie norėjo išsidėlioti daiktus, bet priešpiečiai jau buvo paruošti. Abu nubildėjo žemyn į akmeninę virtuvę, kur senelė jau krovė į lėkštes keptą viščiuką su bulvių traškučiais. Aišku, pabaigoje buvo labai skanus saldusis patiekalas.

Tėtis išvažiavo tuoj po priešpiečių, o senelė, kuriai irgi norėjosi pailsėti, išsivarė savo automobilį, nes kelias skardžiu iki paplūdimio buvo ilgas ir status. Markas ir Karola nusviedė ant užpakalinės sėdynės savo maudymosi reikmenis, nardymo vamzdelį, kastuvėlį ir kibirėlį.

- Ar mums lipti į mašiną? - paklausė Markas. - Mes mieliau pabėgėtume.

- Tik laikykitės kelkraščio, - pasakė senelė. - Aš neketinu su jumis lenktyniauti. Manau, kad ir jūs būsit patenkinti, kai po maudynių į kalną važiuosit mašina. Na, dumkit!

Ir jie nukūrė link jūros, perbėgo tamsų miškelį, kur šalia, kiek žemiau kelio tekėjo upelis, išbėgo į saulės atokaitą ir pamatė upelio pakrantėse vešliai žydinčias raktažoles. Jie jau buvo pajūrio kaimelyje, kai juos aplenkė senelė. Ji pastatė mašiną ir visi trys pasileido uolėtu taku žemyn į saulės nutviektą paplūdimį. Jūra švelniai bangavo, užliedama smėlį balta puta.

- Greičiau! - sušuko Markas, išsinerdamas iš drabužių. - Kur mano nardymo vamzdelis?

Jis nudūmė prie jūros. Karola taip nesiskubino. Vanduo jai pasirodė labai šaltas, todėl ji greit iššoko į krantą. Jos su senele ėmėsi statyti didžiulę smėlio pilį, kuri turėjo sustabdyti potvynio plūsmą.

- Ar toli išsilieja jūra? - paklausė Karola.

- Iki pat sienos, - atsakė senelė. - Vanduo kyla labai greitai. Žiūrėk, smėlio jau beveik nesimato. Mums tuojau reikės patraukti savo rankšluosčius, o ir mūsų pilis ilgai neišsilaikys.

Markas išbrido iš jūros ir atskubėjo į pagalbą. Jie sužėrė daugiau smėlio į užpakalinę pilies dalį, o iš priekio prikrovė akmenų, bet tai nepadėjo. Pilis greitai suiro, ir atrodė, kad jūra spėriai ropščiasi į krantą. Žmonės krovėsi savo daiktus ir ėjo iš paplūdimio. O vaikai džiaugėsi, kad jiems grįžtant nereikės kopti į tą stačią kalvą. Diena buvo tokia ilga ir pilna įspūdžių, ir kai jie pasiekė namus, atsigėrė arbatos, akimis išlydėjo išplaukiantį į jūrą vėliavomis pasipuošusį laivą ir dar aplankė arklį, - jie jau buvo pakankamai išvargę. Septintą valandą Karolos akys pradėjo merktis.

- Nejau eisi miegoti? - tarė Markas. - Dar labai anksti.

- Tai nuo jūros oro, - paaiškino senelė, - be to, kėlėtės taip anksti. Gal pavakarieniaukime ir eikit gulti, o aš ateisiu ir ką nors papasakosiu.

- O, taip, - apsidžiaugė Karola.

Ji labai mėgo senelės pasakas. Markas manė, jog jis jau per didelis, kad jam lovoje sektų pasakas, bet kodėl nepasiklausius, kai jos sekamos Karolai? Jis plačiai nusižiovavo.

- Žinot, ir aš eisiu į lovą, - pasakė jis. - Ir gal ateisiu į Karolos kambarį. Apie ką tu jai pasakosi - gal apie kontrabandininkus ir piratus?

Senelė nusijuokė.

- Ne. Aš papasakosiu jums apie juos, kai nueisime į sudužusių laivų muziejų. O dabar eime vakarieniauti.

Po pusvalandžio Karola patogiai įsitaisė lovoje, o šalia atsisėdo senelė. Pro pravirą langą matėsi saulėlydžio nutviekstas dangus. Nuo jūros pūtė vėjas, ir Karola pabandė įsivaizduoti, kaip atrodo krantas, kai tamsios bangos daužosi į uolėtą skardį. Jai pasidarė nejauku.

- Ar vanduo dabar aukštai pakilęs? - paklausė ji.

- Ką tik prasidėjo atoslūgis, - atsakė senelė. - Rytoj rytą bus gausybė smėlio. Ė, o gal papasakoti tau atsitikimą apie valtį ir audrą?

Markas, apsirengęs pižama, stryktelėjo į lovos kojūgalį.

- Ir man, - pasakė įsivyniodamas į antklodę. Senelė pasakojo: labai, labai seniai, vieną tamsią naktį, kai vėjas švilpė nuo kalvų, šiaušdamas bangas, dvylika Jėzaus draugų pateko į audrą, bandydami persiirti į kitą ežero krantą. Jiems atrodė, kad jų valtys tuoj nuskęs, ir jie labai troško, kad Jėzus būtų su jais. Bet jis buvo likęs krante. Staiga vienas jų pakėlė akis ir pamatė kažką einantį link jų per vandenį. Visi labai išsigando, nes pamatė, kad tai - šmėkla. Bet paskui jie pamatė, kad tai Jėzus eina pas juos.

- Aš jau girdėjau šitą istoriją, - įsiterpė Markas, - ir netikiu tuo. Niekas negali eiti per vandenį.

- Taip, mes negalime, - tarė senelė. - Bet jeigu Jėzus iš tiesų buvo Dievas, reiškia, Jis sukūrė jūrą ir žemę. O jei tu sukuri kažką, gali daryti su tuo ką tinkamas.

- O, Markai, užsičiaupk, - pyktelėjo Karola. - Tęsk, senele. Kas buvo po to?

Senelė tęsė.

- Petras, vienas iš draugų, pamatė Jėzų ir pagalvojo: „Geriau būsiu su Jėzumi vandenyje, negu be Jo valtyje. Ir jis sušuko: „Jei tai iš tiesų Tu, liepk man ateiti pas Tave“. „Eik!“ - šūktelėjo Jėzus, ir Petras peržengė per valtys šoną ir nuėjo vandeniui, visą laiką įtemptai žiūrėdamas į Jėzų. Bet staiga jis žvilgtelėjo į šalį ir pamatė dideles juodas bangas. Jis labai išsigando ir ėmė skęsti. „Viešpatie, išgelbėk mane“, - sušuko jis. Jėzus ištiesė ranką pačiu laiku. „Kodėl išsigandai?“ - papriekaištavo Jis, - „kodėl suabejojai manimi?“. Jie drauge nuėjo valtys link. Vos tik įlipo į ją - vėjas nurimo. Visi buvo išgelbėti. Ir taip yra iki šiol, - pasakė senelė. - Jei Jėzus yra su mumis, mylintis ir besirūpinantis mumis, - tada visi jaučiamės saugūs ir laimingi. Bet mes turime Jo paprašyti.

Jau buvo visai sutemę, ir pro langą spindėjo dvi žvaigždės. Karola kovojo su miegu. Ji džiaugėsi, kad bauginanti istorija baigėsi meile ir laime, visi išsigelbėjo, nes Jėzus buvo su jais. Ji galvojo apie vėją, bangas ir didelį potvynį jų pajūryje. Ji norėjo, kad visada galėtų jaustis saugi ir laiminga. Kitą vakarą ji paprašys senelės dar papasakoti apie Jėzų.

3

Dar trys dienos praėjo laimingai. Kai šviesdavo saulė, jie būdavo paplūdimyje, o jei ten jiems nusibosdavo arba imdavo lyti, jie eidavo pas ūkininką ir maitindavo motinos netekusį ėriuką iš buteliuko. Kartą ryte jie rado apsiėriavusią dar vieną avį ir matė, kaip mažas ėriukas žengė pirmuosius netvirtus žingsnius.

Kiekvieną vakarą vaikai skambindavo mamai klausdami, ar dar neatsirado mažylis, bet šis neskubėjo. Užtai jie sužinodavo apie savo triušius ir pasakodavo mamai ir tėčiui apie save. Pirmąjį vakarą jie susistumdė prie ragelio ir vos nenumetė telefono ant grindų. Po to senelė visada stovėdavo šalia ir leisdavo kiekvienam kalbėti po minutę.

Ir kasvakar, kai Karola jau būdavo apsiklosčiusi lovoje, ateidavo senelė ir pasakodavo biblines istorijas. Karola pradėjo galvoti, kad Biblija yra labai įdomi knyga su daugybe pasakojimų apie Jėzų. Jis atrodė jai toks geras, visada padedantis žmonėms, išgydantis ir darantis juos laimingus. Senelė pasakojo, kad nors jie ir nemato Jo, Jėzus yra čia, pasiruošęs

padėti kiekvienam, kuris Jo paprašys. Markas vis kartojo, kad jis tuo netiki ir jam labiau patiktų istorijos apie piratus ir kontrabandininkus, bet vis vien ateidavo ir klausydavosi, susirangęs kojūgalyje, o kartais, kai senelė stabtelėdavo, jis prašydavo tęsti.

Laikas greit bėgo, ir tik ketvirtą dieną, bebaigiant pusryčiauti, jie rimtai susikivirčio. Tuo metu senelė šnekučiavosi su pienininku. Taigi jie buvo vieni.

- Aš einu pasižiūrėti arklio, - tarė Markas. - Pasakyk senelei.

- Neisi, - paprieštaravo Karola, užstodama duris. - Tavo eilė šluostyti lėkštes.

Senelė sakė, kad mes iš eilės jai padėsime.

- Aš šluosčiau vakar, - atšovė Markas. - Traukis iš kelio!

- Nešluostei! - sušuko Karola. - Aš šluosčiau po vakarienės.

- Vakarienė nesiskaito. Tai - mažmožis. Aš šluosčiau po pietų taigi, dabar tavo eilė.

- Ne mano!

- Tavo!

- Neišsigalvok. Ir nemanau šluostyti!

- Ir aš nešluostysiu. Pasitrauk iš kelio!

- Aš pasakysiu senelei!

- Pamanyk! Traukis arba aš tave nustumsiu!

- Tik pabandyk!

- Še!

Kai senelė sugrižo, jie abu raitėsi ant grindų žviagdami, kumščiuodamiesi ir draskydami. Nors Karola buvo mažesnė, bet kai įsikirščiuodavo, būdavo nuožmi.

Senelė irgi kartais įpykdavo. Ji išskyrė juos ir privertė atsistoti. Karola verkė, Markas stovėjo pasipūtęs.

- Jis mušė mane per galvą, - šniurkščiojo Karola.

- O ji man įkando, - skundėsi Markas, rodydamas dantų žymes ant rankos. - Ji verksnė, ir šiandien jos eilė šluostyti indus.

- Aš ne verksnė, ir ne mano eilė!

- Verksnė, ir tavo!

- BAIKIT! - sugriaudėjo senelė. - Kokia gėda! Negalit abu šluostyti? Jei dar bus dėl to kokių nors nesusipratimų, neisite prie jūros, o sėdėsite savo kambariuose. Žinoma, būtų apmaudu, nes atrodo, kad bus puiki dienele.

Vaikai pikti tylomis šluostė indus, rodydami vienas kitam už senelės nugaros įvairiausias grimasas. Kai jie baigė, senelė paėmė krepšį ir pirkinių sąrašą.

- Eikit į parduotuvę ir žiūrėkit, kad pakeliui susitaikytumėt. Šiandien labai graži diena, ir jei pareisite namo šypsodamiesi ir gerai nusiteikę, keliausime į Hartlendo kyšulį švyturio pasižiūrėti.

Išėję jie gana ilgai ėjo atskirai. Bet senelė buvo teisi – tokią šviesią dieną, kai aplink visa tryško džiaugsmu, nesinorėjo galvoti apie ginčą. Paukščiai linksmai čirškėjo ties savo lizdais, o ėriukai strikinėjo aplink savo mamas. Markas ristele pasivijo Karolą, ir ši nustojo šnarpšti. Kai pagaliau priėjo parduotuvę, abu vėl buvo linksmi ir tarėsi, ką pirks už savo kišenpinigius.

Kaime tebuvo viena parduotuvė, todėl jie turėjo šiek tiek palaukti, kol ateis jų eilė. Markas su krepšiu stovėjo eilėje, o Karola vaikštinėjo aplink parduotuvę. Už parduotuvės buvo takelis, kuris vedė į atokiau stovinčius kelis namus, o kalvos viršūnėje matėsi stovyklavietė, kur sustodavo poilsiautojai su automobilių priekabomis-nameliais. Jie niekada nebuvo iki ten nuėję. Karola pagalvojo, kad nuo ten turėtų atsiverti nuostabus pakrantės vaizdas. Markas, aišku, parduotuvėje užtruks ilgai – ji suspės truputį pabėgėti ir apsidairyti.

Bet kalvos viršūnės ji taip ir nepasiekė. Ant pirmojo namo vartelių ji pastebėjo skelbimą. Perskaičiusi Karola pagalvojo, kad tai pats įdomiausias iš jos kada nors matytų skelbimų, ir ji stovėjo įsistebeilijusi, negalėdama atsitraukti. Jame buvo parašyta:

Į GERUS NAMUS KAČIUKAI ATIDUODAMI NEMOKAMAI

- Mūsų tikrai geri namai, - pagalvojo Karola. Mažas kačiukas teiktų tiek pat džiaugsmo, kaip ir naujagimis, kurio jų mama laukėsi. Reikia tučtuojau apie tai pasakyti Markui. Ji parbėgo į parduotuvę ir atrado Marką jau apsipirkusį, stovintį prie durų ir besidairantį jos. Karola sugriebė jį už laisvosios rankos.

- Eime greičiau, - šūktelėjo ji. - Ką aš radau!

- Ką?

- Pats pamatysi. Greičiau!

Ji įsikibo į krepšį, padėdama Markui jį nešti, ir tempte užtempė brolių į kalvą. Dabar jau abu įsistebeilijo į skelbimą.

- Ar senelė mums leis? - suabejojo Markas.

- Turės leisti, jei parsinešime, - ryžtingai pasakė Karola. - Šiaip ar taip, mes jį greit išsivešime namo. Mama tikrai neprieštarau.

- Man rodos, reikia jos atsiklausti, - lėtai mąstė Markas. Jam labai norėjosi pabuvoti Hartlendo kyšulyje, tad bijojo, kad kas nors nesutrukdytų. - Bet, aišku, galime užteiti ir jjuos pasižiūrėti.

- Žinoma, eime, - tarė Karola, stumtelėjo vartelius ir nustraksėjo takeliu.

Ji garsiai pabeldė į duris. Jas atidarė moteris.

- Mes atėjome pasižiūrėti kačiukų, - berte bėrė žodžius Karola. - Mūsų namai geri. Mes viešime pas poniją Vait. Ji - mūsų senelė.

- Prašom į vidų, - tarė moteris. - Jie jau paaugę, ir aš mielai jais atsikratyčiau. Jūsų senelė yra mano bičiulė. Ji mokės prižiūrėti kačiuką. Jie visi ten, malkinėje.

Markas ir Karola sutūpė malkinėje, apie nieką daugiau negalvodami. Keturi švelniakailiai pūkučiai, apvaliomis mėlynomis akimis, kabarojosi į krepšį ir iš jo, pamainomis pripuldami prie savo mamos pažįsti pienelio. Karola išsirinko pilką rainiuką, o Markas - juodį, kurio visos keturios letenėlės buvo baltos ir nosytė balta.

- Mes imsime štai šitą, - pasakė Markas. - Aš jį pavadinsiu Juodmargiu.

- Ne, - paprieštaravo Karola, - imsime šitą ir vadinsime jį Pūkučiu, nes jis toks švelnus.

- Ne, šitą, - nesutiko Markas. - Aš esu vyresnis, todėl aš renkuosi. Aš jau išrinkau. Leisiu tau su juo žaisti ir tu greitai jį pamėgsi.

Bet Karolai pilkasis patiko labiau už viską pasulyje.

- Aš pirmoji pasirinkau! - šaukė ji. - Geriau jau būčiau pati viena be tavęs atėjus jų pasižiūrėti. Msime šitą, aš taip sakau, arba visai neimsime.

Moteris kuo skubiausiai atėmė iš jų kačiukus. Ji išsigando, kad vaikai susipešę neperplėštų kačiuko pusiau.

- Dieve! - susijaudino ji. - Aš neduosiu jums jokio kačiuko, jei jūs taip nesutariat. Eikit pas savo senelę ir atsiklauskit jos. O kai apsispręsite, paprašykit, kad ji ateitų drauge. Aš palaikysiu juos, kol ji man praneš.

Išleidusi vaikus į lauką, moteris užsidarė duris. Markas spyrė Karolai į užpakalį.

- Matai - praradai abu, - piktai pasakė jis. - Ji papasakos senelei, kad mes ginčijomės, ir senelė neleis mums jų laikyti. Tu visada viską sugadini, Karola.

- Ne aš sugadinau, - sukūkciojo Karola ir iš visų jėgų spyrė jam atgal. - Tai buvo MANO kačiukai, aš juos atradau. Neapkenčiu tavęs! Aš pabėgsiu, o paskui grįšiu ir pasiimsiu Pūkutį. Pati viena!

Ir ji nubėgo, smarkiai pastumdama vartelius. Ji leidosi bėgti nuo kalvos, ir Markas pro medžius nepastebėjo, kur ji pasuko.

Markas lukterėjo keletą minučių tik tam, kad parodytų jog neima į galvą dėl jos pabėgimo. Tada nuėjo atgal į parduotuvę ir apsidairė. Jos niekur nesimatė.

Greičiausiai ji slepiasi, bet jam atrodė, kad jis žino kur. Ji bėgiodavo labai greitai, todėl galėjo pasukti keliuku į namus. Dabar ji tikriausiai pasakoja nebūtus dalykus senelei, o ši gali pamanyti, jog tik jis kaltas, o, žinoma, taip nebuvo, visiškai ne! Jis juk vyresnis, o juodmargis kačiukas buvo kur kas gražesnis. Ir kaip jam norisi važiuoti prie švyturio! Jis šnarpštelėjo, nes pasidarė taip gaila savęs.

Antra vertus, ji galėjo nubėgti į lauką priešais parduotuvę ir pasislėpti už daržinės. Jis buvo beveik tikras, kad ji nenubėgo vingiuotu siauru taku, vedančiu link jūros, kadangi bijojosi tamsaus miško. Jei jie nebūdavo susipykę, jis visada laikydavo ją už rankos, kai jie bėgdavo pro medžius. Jam ir pačiam jie nelabai patiko.

Jis nusprendė paieškoti jos už daržinės ir, jei ten nerastų, eiti namo ir žvilgterėti pro virtuvės duris, ar ji dar negrįžusi. Jei jos ten nebūtų, jis apsimestų, kad jie žaidžia lauke ir palauktų, kol ji pasirodys. Ko norėti - Karola dar visai vaikas.

- Tik palauk, kol aš užtiksiu tave vieną, - sumurmėjo. - Aš tave pamokysiu! Žinoma, po to, kai grįšime nuo švyturio.

Bet Karolos už daržinės nebuvo; nebuvo jos nei laukuose. Vis dėlto jis kiek paėjęs keliu ir pasižiūrėjo pro gyvatvorę. Jos ten nebuvo, bet jis pamatė erškėtžvirblio lizdą, puikiai sukrautą iš samanų, su penkiais ryškiai žydrais kiaušiniiais. Lizdas buvo toks žavus, kad jis beveik pamiršo Karolą ir laukė gana ilgai, prigludęs prie žolės, kol grįžo žvirblis. Tada ant pirštų galų pasitraukė šalin. Markui pagailo Karolos: jei jie nebūtų susipykę, jis būtų galėjęs parodyti jai tą lizdą. Jis jai tikrai patiktų.

Markas pagalvojo, kad gal geriau būtų eiti namo su tuo krepšiu ir pasižiūrėti, kas ten vyksta. Senelė gali susidomėti, kur jis užtruko, o jei jis būtų geras Karolai, jie važiuotų į Hartlendo kyšulį. Jis nuskubėjo keliu ir kyštelėjo nosį pro užpakalines duris. Virtuvėje buvo tyku. Senelė buvo viena ir lygino. Ji pažvelgė į Marką ir nusišypsojo.

- Pagaliau! - ištarė. - Maniau, kad pasiklydote ir pirkinį nebesulauksiu. Kur Karola?

- È... ji žaidžia lauke... Ar galime šiek tiek pasivaikščioti po ūkį?

- Taip, kokį pusvalandį. Šiandien anksčiau valgysim priešpiečius ir važiuosim prie švyturio.

Markas nubėgo į ūkį, bet Karolos ten nebuvo. Jis iš tiesų pradėjo labai nerimauti. Ką pasakys senelė, jei Karola neatsiras iki priešpiečių? Ir, pagaliau, kur gi ji? Tik dabar jis iš tiesų susikrimto, bet ne dėl senelės ar švyturio, o dėl Karolos. Jis sugrįžo į parduotuvę, bet krautuvininkas neprisiminė, kad būtų ją matęs. Markas dairėsi į statų vingiuotą kelią, kuris leidosi link jūros. Jo nerimas augo. Bet juk ji negalėjo nubėgti žemyn pati viena, - jis buvo tuo įsitikinęs. Tačiau pusvalandis jau tikriausiai prabėgo, ir neliko nieko kito, kaip grįžti namo ir papasakoti viską senelei. Jis įslinko į virtuvę.

- Na, ateikit, - pasakė senelė, - priešpiečiai paruošti. Iškepiu skanių paplotėlių prie arbatos. Kur Karola?

Markas nuleido galvą.

- Aš jos niekur nerandu, - sumurmėjo jis. - Ji pabėgo. Aš visur jos ieškojau.

- Pabėgo? Bet juk tu sakei, kad einate pas ūkininką. Ji iš ten pabėgo?

- Tai buvo anksčiau - ji pabėgo nuo parduotuvės. Aš visur jos ieškojau, tikrai ieškojau.

- Tu sakei, kad ji žaidžia lauke. Tai kada gi ji dingo? Tučtuojau sakyk, Markai. Ar seniai jos nėra?

Markas pravirko. Iš senelės balso jis suvokė, kad ji išsigando. Staiga ir jam pasidarė baugu.

- Nežinau, - kūkčiojo jis. - Ji ėmė ir nubėgo. Aš nepamačiau, kur ji pasuko. Mes buvome ant kalvos už parduotuvės. Ji pasuko už medžių, o kai aš nusileidau, jos jau ten nebebuvo.

- Taigi jei jos nėra nei namuose, nei ūkyje, - ji galėjo nubėgti link jūros, - mąstė senelė. - Tu negerai padarei, Markai, kad man anksčiau to nepasakei. Tučtuojau važiuojam žemyn ir ten jos paieškosim. O jei nerasime, skambinsime į policiją.

Senelė nuskubėjo į garažą, išsivarė automobilį ir šūktelėjo kaimynei, kad toji prižiūrėtų Karolą, jei ji parsirastų. Markas skubiai atsisėdo šalia senelės ir jie lėtai nuvažiavo keliu, dairydami tai į kairę, tai į dešinę. Abu tylėjo. Kelias baigėsi prie keleto baltų namelių ir parduotuvės, kurioje buvo prekiaujama bakalėja, ledais, arbata ir mėlynais porceliano puodukais. Nuo čia uolėtas pėsčiųjų takelis vedė žemyn link paplūdimio.

Deja, paplūdimio nebesimatė. Potvynis buvo prasidėjęs, ir bangos, žydros ir putotos, daužėsi į uolas. Senelė pasuko prie parduotuvės, kur lauke prie staliuko stovėjo vyriškis su žmona ir gėrė arbatą. Ji juos užkalbino.

- Pasimetė maža mergaitė, aštuonerių metų, - pasakė senelė. - Ar jūs nematėt?

Pora susižvalgė.

- O, taip, - atsakė moteris, - prieš kokią valandą, kai mes grįžome iš paplūdimio. Ar nepameni, Džonai? Maža mergaitė prabėgo pro mus - tokia graži šviesiagarbanė. Aš pamaniau, kad jos tėvai ten, apačioje. Bet dabar ji ten negali būti - vanduo smarkiai pakilęs.

- Daugiau jos nebematėte?

- Leiskit pagalvoti... Ne, nematėm. Bet mes trumpam buvom užsukę į parduotuvę, todėl galėjom ir nepastebėti.

- Ačiū, - pasakė senelė keistu balsu.

Markas pažvelgė į ją. Ji stovėjo išblyškusiu veidu, tarsi visai apie ją pamiršusi.

- Ji galėjo nubėgti į kitą užutekį, - tarė senelė. - Ten skardis šiek tiek toliau nuo jūros. Gal dar spėsime. Reikia tučtuojau skambinti į pakrantės apsaugą!

Ji nuskubėjo į parduotuvę. Markas stovėjo vienas prie uolėto takelio, įsmeigęs akis į jūrą. Kur gi, kur gi ta Karola?

5

Iš tiesų, kur ji?

Kai Karola išbėgo iš kiemo, kur jie apžiūrinėjo kačiukus, ji buvo taip įpykusi, kad vos susivokė ką bedaranti. Jai norėjosi bėgti ir bėgti, ir įvaryti Markui baimės. Jei ji ilgai negrįš namo, senelė smarkiai supyks ant Marko, kad jos neprižiūrėjo. Reikia tik pakankamai toli nubėgti, kad jis jokių būdu nerastų. Ji nutarė nubėgti prie pat jūros ir pasislėpti už uolų. Markas tikrai jos nepavys su tokiu sunkiu krepšiu. Iš piktumo ji net nepastebėjo, kad artėja prie tamsiojo miškelio. Ji tegalvojo apie tą mielą rainą kačiuką ir labai neapkentė Marko.

- Pūkuti, Pūkuti, - šaukė mintyse, - aš taip tavęs noriu. O, kad aš nebūčiau tavęs parodžiusi Markui! Juk galėjau viena nueiti ir pasiimti tave. Aš negrįšiu, labai ilgai negrįšiu. Aš jo neapkenčiu!

Ji nubėgo tiesiai per tamsų mišką ir pateko į aikštelę, kur saulės atokaitoje grupelėmis ant šlaitų augo raktažolės, sudarydamos didelius geltonus telkinius. Stabtelėjusi jų pauostyti, pastebėjo keletą baltųjų žibuoklių, prigludusių prie paparčių. Jas ji taip pat pauostė, bet neskynė, kad nenuvystų, nes dar neketino greit grįžti namo.

Saulės atokaitoje ji pasijuto geriau, ir kai pasiekė pajūrio namus, pažvelgė į takelį, vedantį žemyn prie jūros. Buvo benusprenžianti eiti namo priešpiečių, bet dar buvo daugybė laiko; ji tik trumpam pasislėps, jeigu Markas kartais ateitų jos ieškoti.

Karola nutarė neiti į paplūdimį, nes vanduo jau buvo smarkiai pakilęs, ir žmonės ėjo iš ten, bet pamatė mažą takelį, kuris vedė tolyn skardžio papėde. Rodėsi, kad jei ji pasuks už tolimesnio posūkio, Markas niekada nesusipras jos ten ieškoti.

Buvo smagu bėgti tuo takučiu tokį šviesų balandžio rytą. Kirai suko lizdus skardyje. Karola žvelgė į baltus žemyn sklendžiančių paukščių sparnus ir beveik užmiršo savo rūpesčius. Jai pasidarė liūdna. Jei tik jie nebūtų susikivirčiję, ji parodytų Markui kiro lizdą. Jis jam patiktų.

Už kampo takelis pasisuko ir ji staiga suprato atsidūrusi kitoje mažytėje įlankėlėje, kur uolos buvo kurkas toliau. Čia buvo labai erdvu ir daugybė smėlio, o vanduo atrodė dar toli. Karola iki čia dar niekada nebuvo atėjusi. Ši vieta ją sužavėjo. Ji atsives čia Marką, kai tik jie susitaikys. Jai pasirodė, kad čia daug gražiau negu jų paplūdimyje, ir pradėjo ieškoti kriauklyčių. Tarp uolų telkšojo balutės, iš kurių jūrinės plukės tiesė į ją savo ūselius, o mažyčiai krabai zujo šen ir ten. Buvo taip šilta, ramu ir jauku, kad ji vos neužšnūdo. Ji neturėjo supratimo apie tai, kiek laiko praėjo.

Karola susivokė tik tada, kai apsidairiusi pamatė, kad vanduo jau čia pat, ir jai pasidarė truputį baugu. Ji pagalvojo, kad jau tikriausiai priešpiečių metas, o jai dar teks kopti tuo stačiu šlaitu namo. Staiga ji panorio grįžti kaip galima greičiau. Markas jau bus gerokai panuogastavęs, o ir senelei užteko laiko ant jo papykti. Ji pradėjo spėlioti, ar tik senelė nebus ir ant jos labai supykusi.

Ji nubėgo iki vingio ir staiga viską užmiršo: ir Marką, ir senelę, ir visa kita, ir tik stovėjo negalėdama atitraukti žvilgsnio. Priešais ją nebebuvo nieko, išskyrus vandenį. Takelis iki pat uolos krašto buvo apsemtas, o jų paplūdimio visai nebesimatė. Vanduo pakilo, ir aplink matėsi tik žydras tviskantis vanduo ir mažos baltos bangelės, atsimušančios į uolas.

Karolai pasidarė kraupu; ji pravirko. Ji mąstė, ar ir šiame užutekyje vanduo pakyla iki pat skardžio, nes jei taip atsitiktų, - ji paskęstų. Kaip ten bebūtų, iš čia ištrūkti ji nebegalėjo. Ji pabandė surasti kokį nors takelį skardyje, bet uolos buvo per daug stačios, kad maža mergaitė galėtų į jas įkopti. Karola užsiropštė ant didelės uolos; dar niekada ji nesijautė tokia vieniša ir išsigandusi.

Karola žinojo, kad po kelių valandų potvynis atslūgs ir vėl pasirodys takelis, bet ji nežinojo, kaip aukštai kils vanduo įlankoje, kurioje ji sėdėjo. Vanduo vis artėjo, artėjo, jau beveik lietė jos basutes. Ji mąstė apie savo mamą ir tėtį, būsimąjį vaikutį, triušius, bet visi jie buvo toli ir negalėjo jai padėti.

Pagalvojo apie senelę ir Marką. Dabar jie turbūt išėję iš namų ir ieško jos, bet iš kur gi jiems žinoti, kur ji? Ji labai norėjo, kad Markas pasirodytų; Markas žinotų, ką reikia daryti. Ji visada jausdavosi saugi, kai Markas būdavo šalia. Bet kaip jis ateis, jei visą takelį užliejo vanduo?

Prisiminusi senelę ir Marką, ji pradėjo galvoti apie namą, šiltą virtuvę, sode žydinčias obelis ir apie tas jaukias minutes kasvakar prieš pat jai užmiegant, kai senelė atsisėdavo ant jos lovos ir pasakodavo istorijas, o Markas, apsvilkęs pižama ir įsivyniojęs į antklodę, tūnodavo jos kojūgalyje. Ji prisiminė pirmąjį pasakojimą ir ėmė apie jį galvoti. Jis buvo apie jūrą - ne tokią žydrą ir tviskančią dienos šviesoje, bet tamsią naktį, ir ten buvo dvylika vyrų, labai išsigandusių - kaip ji dabar. Bet Jėzus atėjo, eidamas vandeniui, ir juos išgelbėjo.

Ji dar šį tą prisiminė. Senelė sakė, kad Jėzus visada yra šalia, tik mes Jo nematome, ir Jis mus myli, išklauso ir nori padėti. Markas tuo netikėjo, bet senelė sakė, kad tai tiesa; senelė žino daugiau negu Markas. O jei ji dabar Jam pasakytų kad nori būti surasta? Galbūt Jis ateitų pas ją per jūrą? Ji nemanė, kad Jis ateis, bet kodėl nepabandžius?

- Jėzau, - tarė užmerkdamą akis ir sudėdama rankas, nes taip darydavo senelė, kai meldavosi, - prašau, ateik ir padėk man. Neleisk, kad vanduo pakiltų iki tos vietos, kur aš esu. Prašau, padėk man iš čia ištrūkti.

Ji atsimerkė, bet vis dar buvo viena. Pradėjo galvoti apie Jėzų. Senelė sakė, kad Jis labai geras, bet Jis nori, kad ir mes būtume geri. O juk ji dažnai supykdamo, spardydavosi ir bjauriai elgdavosi su Marku. Ji vėl užsimerkė.

- Prašau, padėk man, - pasakė. - Aš daugiau nebesipyksiu - niekada - ir jei Tu nori, aš sutiksiu, kad Markas paimtų juodmargį kačiuką.

Karola vėl atsimerkė ir sumirkėjo - artėjo valtis, labai sparčiai lenkdama skardžio kyšulį. Ji plaukė tiesiai į užutekį ir jau girdėjosi jos variklio pukšėjimas. Mergaitė nudžiugo: tai - Jėzus! Bet greit prisiminė, kad tada Jėzus neatplaukė motorine valtimi - Jis ėjo vandeniui. Bet koks gi skirtumas, kas tai, - svarbu, kad jie artėja. Ji pašoko, pribėgo prie krašto ir ėmė mojuoti bei šaukti iš visų jėgų.

Sargybinis priplaukė prie pat jos. Jis išsoko ir įkėlė ją į valtį.

- Na, ką visa tai reiškia? - paklausė atsistūmęs. - Norėjai savo senelę bei brolių išvaryti iš proto, ar ne? Niekada taip daugiau nedaryk!

Valčiai plaukiant iš užutekio, Karola, tvirtai įsikibusi į valties kraštą, mintyse pasižadėjo niekada niekada daugiau taip nedaryti.

6

Senelė ir Markas sėdėjo ant didelės uolos ties ta vieta, kur jau nesiekė vanduo, ir laukė sugrįžtant pakrantės apsaugos valtys. Sargybinis pasirodė labai greitai, kai tik jie jam paskambino, ir jis sutiko, kad visai galimas daiktas, jog Karola nuklydo į kitą užutekį dar prieš prasidedant potvyniui. Bet jis pasakė, kad ir ta įlankėlė tuoj bus apsemta, todėl jam reikia kuo skubiausiai plaukti ten ir įdėmiai apžiūrėti pakrantę. Jis įjungė variklį ir dingo už kyšulio.

Senelė tylėjo. Atrodė, kad ji visiškai užmiršo Marką, ramiai sėdintį šalia jos, ir jis pasijuto visiškai vienišas. Dabar jis suprato, kad jei kas bloga atsitiktų Karolai, tai tik jis vienas būtų kaltas. Greičiausiai senelė labai pyksta ant jo ir todėl su juo nesikalba. Jis pažvelgė į ją ir pamatė, kad ji užsimerkusi lygiai taip pat, kaip ir vakarais, kai meldavosi, ir jis suprato, kad ji meldžiasi už Karolą.

- Nemanau, kad tai padėtų, - pagalvojo Markas. Bet ir jis užsimerkė ir ėmė mintyse kalbėti: „Prašau Tave, Dieve, jei Tu esi, surask Karolą“.

Jis susimąstė apie Karolą. Kas bus, jei ji niekada nebegrįš? Be jos bus siaubinga, o ką pasakys mama ir tėtis? Jam pasidarė gėda ir graudu, kad kartais jis ją apkumščiuodavo ir būdavo savanaudis.

- Jei tik Karola sugrįš, - pasakė pats sau, - aš tikrai būsiu jai geras. Aš net sutiksiu, kad ji pasiimtų rainąjį kačiuką.

Tada jis pakėlė akis ir pamatė valtį, atplaukiančią iš už kyšulio. Ji pasirodė anksčiau, negu jie tikėjosi. Markas taip stumtelėjo senelę, kad ji vos nenusirito nuo uolos.

- Senele, - suklykė pašokdamas. - Žiūrėk! Ar matai ją?

Jie abu stovėjo, prisidengę akis nuo saulės, ir staiga senelė giliai atsiduso ir atsisėdo.

- Ji ten, - pasakė. - Ačiū Dievui!

Markas nudūmė prie įėjimo į mažytę prieplauką, kur bangos pliuškenosi į sieną. Sargybinis įplaukė, linksmai pamojo senelei ir išlaipino Karolą ant laiptelių. Ji ir Markas stovėjo apsikabinę, o jų basutes skalavo vanduo. Tada Karola pribėgo prie senelės.

- Senele, - ištarė nustebusiu balsu, - kodėl tu verki? Argi nematai, kad viskas laimingai baigėsi?

- Taip, matau, - pasakė senelė, tvirtai ją apkabinusi. - Todėl ir verkiu.

Ir tada jie visi prapliupo juoktis.

Grįždami namo jie nesikalbėjo. Markas ir Karola žinojo, kad jie abu buvo labai nedrausmingi, ir jei senelė pyks ant jų, jie jos nekaltins. Bet senelė nepyko. Ji tik atrodė labai pavargusi.

„Mes visi buvome taip labai išsigandę, - pagalvojo senelė. - Tai būkime dabar laimingi. Gal apie tai pašnekėsime kitą kartą, o gal jie pasimokė iš viso to ir be jokių kalbų“.

Jau buvo per vėlu važiuoti į Hartlendo kyšulį, todėl jie nutarė atidėti išvyką kitai dienai. Jiems visiems patiko priešpiečiai, o kai jie baigė valgyti, Karola pasijuto taip pavargusi, kad užmigo krėse. Vėliau jie nuėjo į ūkį, šėrė veršiukus, o po to abu jodinėjo; ir Markas nesakė, kad Karola dar per maža tam. Jis jai padėjo užsėsti ir nulipti, laikė vadeles, kad arklys per greitai nerisnotų.

Jie sugulė į lovas pavargę, bet laimingi, o kai atėjo senelė pasakoti jiems vakarinės istorijos, abu - Markas ir Karola - pajuto, kad bus ypatingas pasakojimas ir abu įtemptai sukľuso. Tai buvo pasakojimas apie dešimtį vyrų, kurie visi sirgo labai sunkia liga, vadinama raupsais.

- Žmonės vis dar serga ja, - pasakė Markas. - Afrikoje.

- Taip, - pritarė senelė, - bet dabar juos galima išgydyti. Tada nuo tos ligos nebuvo vaistų. Juos išberdavo dėmelėmis ir skausmingomis žaizdelėmis, ir jie turėdavo išeiti iš savo namų bei miestų kad neužkrėstų kitų. Jie turėdavo gyventi atsiskyre kalvose, ir niekam nebuvo leidžiama prie jų prieiti. Jų šeimos atnešdavo ir palikdavo jiems maisto, kurį jie pasiimdavo. Bet šie dešimt vyrų buvo girdėję apie Jėzų ir atėjo laukti jo kalvos šlaite. Tik nesiryžo prisiartinti prie kelio. Kai pamatė ateinant Jėzų jie iš visos galios pradėjo šaukti: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų“.

Jėzus stabtelėjo. Jis nebijojo raupsuotųjų ir tiesiog norėjo jiems padėti. Jis liepė jiems eiti namo žinodamas, kad vos jie pasieks namus, visi bus pasveikę.

Ir jie tuo tikėjo; jie nubėgo keliu, šūkaudami iš džiaugsmo, o kol bėgo - išgijo. Jų dėmės ir žaizdos išnyko. Jie parėjo namo stiprūs ir sveiki.

Visi, išskyrus vieną! Jis staiga sustojo. Tas vyras buvo svetimtautis, atvykęs iš kitos šalies. Jis apsigrėžė, pribėgo prie Jėzaus, parpuolė prieš Jį ant kelių ir ėmė dėkoti iš visos širdies.

Jėzui buvo liūdna. „Aš išgydžiau dešimt, - pasakė. - Kur dar devyni? Ar tik vienas sustojo, kad padėkotų?“

Bet Jis džiaugėsi ir dėl to vieno. „Tu gali keltis ir eiti ramus. Tavo tikėjimas išgelbėjo tave“. Ir dešimtas vyras parėjo namo daug laimingesnis už likusiuosius. Kiti buvo išgydyti, bet dešimtas kalbėjosi su Jėzumi ir pažino jį; ir jis pradžiugino Jėzų padėkodamas Jam.

- Ar turiu pasakyti ačiū, kad buvau išgelbėtas? - paklausė Karola. - Žinai, senele, kai buvau ten, įlankoje, prisiminiau Jėzų, einantį vandeniui, ir paprašiau Jo padėti man, ir tada pamačiau valtį.

- Tai nebuvo Jėzus, tai buvo pakrantės sargybinis, - pasakė Markas.

- Bet taip Dievas atsako į mūsų maldas, - pasakė senelė. - Jėzus daugiau nevaikšto žeme, bet Jo meilė ir galybė vis dar čia, ji pasireiškia per kitus žmones. Tai Dievas pasiuntė tuos žmones prie parduotuvės, kurie matė, kur tu nuėjai, ir Jis padarė taip, kad pakrantės sargybinis greitai atvyktų. Tai Dievas padėjo tau ramiai sėdėti ir kantriai laukti užuot būtum lipusi skardžiu ar plaukusi pakrante, ar dariusi kitokią panašią kvailystę. Mes meldėmės, ir Jis visą laiką mums padėjo, todėl būtinai turime Jam padėkoti.

Taigi jie visi užsimerkė ir senelė padėjo Dievui, kad rūpinosi Karola ir išsaugojo ją. Karola prisiminė tą šiurpų momentą, kai suprato, kad aplink ją tik vanduo, o senelė ir Markas prisiminė, kaip jiedu sėdėjo ant tos uolos ir manė, kad Karola paskendus. Bet galų gale viskas baigėsi gerai. Net Markas suprato, kad kažkas ten buvo, klausėsi jų ir padėjo jiems.

Ir Markas, ir Karola dar kai ką prisiminė. Nuo to laiko, kai grįžo iš paplūdimio, nė vienas neužsiminė apie kačiukus. Apie tuos kačiukus dar reikėjo nepaprastai daug pamąstyti.

Kitą rytą pro Marko miegamojo langą liejosi saulės šviesa. Buvo puiki diena kelionei į Hartlendo kyšulį ir jis pašoko iš lovos.

- Senele, - sušuko, - greičiau papusryčiaukime ir surenkime išskylą prie švyturio.

Senelė, vilkinti chalatu, buvo virtuvėje ir pylėsi puodelį arbatos. Ji pažadėjo išsiruošti kaip galima anksčiau.

- Aš galėčiau nueiti į parduotuvę pats vienas šį rytą, - pasakė Markas, - o Karola padėtų tau susiruošti. Taip būtų greičiau. Gal galėtume vežtis traškučių ir putojančio gėrimo, senele?

- Kodėl gi ne, - atsakė senelė, - o pasilepinimui galėtume baigti arbata su grietinėle ūkyje, kuris yra ten netoliese. Bet Karola irgi mėgsta vaikščioti į parduotuvę, taigi turėtume palaukti ir pasiklausti, ko ji norėtų.

Senelės nuostabai, Karola atrodė visiškai patenkinta tuo, kad Markas eis į parduotuvę vienas. Tiesą sakant, buvo panašu, kad ji nori jį kuo greičiausiai išsiųsti iš namų ir, kai tik jis išėjo, ji nusivedė senelę ant sofos ir pati atsisėdo šalia.

- Senele, - pasakė ji, - noriu pasišnekėti apie tuos kačiukus.

- Kokius kačiukus? - paklausė senelė.

- Kačiukus, dėl kurių mes susivaidijom, - atsakė Karola. - Mes tau nepapasakojom, bet būtent dėl jų aš pabėgau. Jie yra viename name ant kalvos, už parduotuvės, ir juos atiduoda veltui, už juos nereikia nieko mokėti. Aš norėjau rainojo - jis toks mielas, senele, pats mieliausias kačiukas, kokį tik esu mačiusi. Bet Markas norėjo juodojo, todėl mes labai susipykome, ir aš pabėgau, o tada...

Karola staiga nutilo.

- Taip? - paklausė senelė. - Tęsk.

- Taigi kai buvau paplūdimyje, - labai lėtai kalbėjo Karola, - pagalvoju, kad daugiau nenoriu pyktis su Marku, ir manau, kad vis tik tegul jis pasiima tą juodmargį kačiuką. Senele, ar negalėtume nueiti ir paimti jį dabar, tuojau pat, tik reikėtų eiti per laukus, kad Marko nesutiktume. Matai, noriu, kad jam tai būtų staigmena.

- Bet, - pasakė senelė, - ką pasakys mamytė? Ar ji norės ir kačiuko, ir vaikučio?

- Ji neprieštaraus, - pasakė Karola. - Namuose yra užtektinai vietos jiems abiems. O jei ji iš tiesų pasakytų kad mes negalime jo laikyti, tu galėtum jį pasilikti, senele, ir mes galėtume žaisti su juo, kai viešėsime pas tave.

- Gerai, - atsakė senelė. - Aš neprieštarauju. Panašu, kad anądien girdėjau besibrazdenančią sandėliuke pelę, ir pagalvoju, kad vertėtų įsigyti katę. Eime iškart, kol negrįžo Markas.

Jos rado krepšį su dangčiu, atsidarė užpakalinius vartelius ir nuėjo per lauką. Taip buvo toliau, bet užtat kelias - malonesnis. Žolė vis dar buvo rasota, tviskanti sidabru, bet saulutės ir kiaulpienės ruošėsi atverti savo galvutes saulei. Karola žingsniavo gana lėtai, netardama nė žodžio. Ji jautė, kaip sunku bus vėl pamačius tą rainąjį kačiuką, kurio reikia atsisakyti. Kai jos prisiriartino prie namo, ji suėmė senelės ranką ir tvirtai ją suspaudė.

Moteriškė, kuri vakar rodė jiems kačiukus, buvo išvykusi, bet duris atidarė jos vyras. Jis apsidžiaugė pamatęs senelę.

- Atėjote kačiukų, ar ne? - paklausė. - Žmona vakar man pasakojo apie jūsų vaikiščius. Apsisprendėte, ar ne? Mums sekasi šį rytą. Vos tik žmona išėjo į turgų užsuko kažkoks vaikas ir išsinešė vieną kačiuką...

Karolai net kvapą užgniaužė. Nejaugi bus kažkas pasiėmęs juodmargį ir ji nebegalės padaryti Markui staigmenos! Ji nubėgo į malkinę. Viskas tvarkoje - juodis drėskė nagais krepšio šoną. Rainiuko nebebuvo, bet Karola dėl to tik apsidžiaugė. Būtų buvę sunku jį pamatyti, o po to palikti.

Ji pasiėmė Juodmargį ant rankų. Jis buvo labai švelnus ir pūkuotas, ir žiūrėjo į ją didelėmis, mėlynomis lyg kūdikio akimis. Ji švelniai paplekšnojo jį.

- Mielas, mielas Juodmarguti, - sušnibždėjo. - Nors Pūkutis ir gražesnis, bet aš tave labai myliu. - Tada ji įbruko savo ranką senelei. - Senele, eime greičiau, - sušuko. - Aš noriu parodyti Markui. Jis jau bus namuose.

Jos nuskubėjo keliu namo, nešdamos kačiuką paslėptą krepšyje. Kai pasiekė namus, pamatė Marką, stovintį prie vartelių. Jo veidas švytėjo iš pasitenkinimo.

- Kur jūs buvot? - paklausė. - Aš visur jūsų ieškojau. Greičiau eikit į virtuvę, - ten jūsų laukia staigmena.

- Ir aš turiu tau siurprizą, - sušuko Karola.

Ji įbėgo į virtuvę, o ten ant stalo - pačiame jo vidury - rainasis kačiukas lakė pieną iš senelės geriausio porcelianinio dubenėlio.

- Tai Pūkutis, - suspigo Karola, - o štai ir Juodmargis.

Ji atidengė krepšį, ir išsikabarojęs Juodmargis puolė stumti Pūkutį nuo pieno. Abu išoko į dubenėlį ir pienas išsiliejo per visą staltiesę. Pakėlę uodegas kačiukai toliau lakė pieną.

- Dėl Dievo meilės, nukelkite juos ant grindų, - pasakė senelė; vienu metu ji pagalvojo, kad jai dvejinasi. - Ir pamerkite staltiesę į pamuiles. Be to, jiems negalima lakti iš mano geriausio arbatinio servizo. Žiūrėkit, ant kriauklės yra skardinė dėželė, o kol jie dar neprijaukinti, turės miegoti daržinėje. Nežinau, ką pasakys mamytė apie visa tai. Šį vakarą jai paskambinsim.

- Ar galim pasiimti kačiukus į išvyką? - paklausė Markas.

- Mes negalim palikt jų vienu, - pridūrė Karola.

Kai jie sutepė sumuštinis ir susiruošė išvykai, pasiėmę maudymosi reikmenis, visi išvažiavo. Senelė sėdėjo priekyje ir vairavo, o Markas su Karola bei Juodmargiu ir Pūkiu - ant užpakalinės sėdynės. Kačiukai keliavo didelėje kartoninėje dėžėje, išklotoje senelės senu vilnoniu megztiniu. Jiems ten buvo šilta ir patogų. Kai pasiekė švyturį, kačiukai gavo priešpiečių ir linksmi lakstė tarp saulučių. Po pietų visi nuėjo į nedidelį paplūdimį ir Markas su Karola išsimaudė. Senelė sėdėjo ant uolos, o kačiukai ritinėjosi smėlyje. Išvyka baigėsi arbata su grietinėle netoliese esančiame ūkyje. Diena buvo nuostabi.

Ir visą laiką Markas jautė mylįs Karolą, kadangi ji davė jam Juodmargį, o Karola mylėjo Marką, nes jis jai padovanojo Pūkutį. O kadangi jie mylėjo, jie buvo laimingi; štai kodėl ta diena buvo tokia graži.

8

Tą vakarą šeštą valandą jie paskambino mamai. Pirma kalbėjo senelė, o Markas su Karola trypčiojo tarpduryje. Suprantama, jie galėjo girdėti tik tai, kas buvo kalbama šiame laido gale, bet, klausydamiesi senelės, vaikai daugiau ar mažiau suprato, kas vyksta.

- Kaip reikalai, brangioji? - paklausė senelė. - Neilgai?.. Gerai... O, jie puikiai laikosi, bet norėjo, kad aš tavęs kai ko paklausčiau. Ar neprieštaraus, jei jie parsiveš namo po kačiuką?.. Žinoma, aš žinau ir atsiprašau, bet įvyko nesusipratimas; jie abu parsinešė juos, norėdami padovanoti juos vienas kitam... Taip, buvo galvojama tik apie vieną; tai tikrai nesusipratimas. Aš parašysiu ir paaiškinsiu... Ne, ne, daugiau jų nebus; jie abu patinėliai... Taip, brangioji, aš suprantu, kad tuoj bus vaikutis, bet verandoje bus saugiau, juk yra ir kitų kačių... Suprantu, kad tai papildomos išlaidos, bet aš skirsiu pinigų kačių maistui... Perduodu ragelį Markui.

Markas pačiupo ragelį, o Karola susijaudinusi klausėsi.

- Mama, dėl vaikučio nepergyvenk, - ištare skubiai ir garsiai. - Aš turėjau draugą mokykloje, jų namuose irgi buvo vaikutis ir vežimėlis, ir katė, ir jie uždėdavo tinklą... Ne, mama, ne ant katės, o ant vežimėlio... Bus žymiai saugiau, kadangi kaimynai Braunai turi

didžiulę katę... Puiku, mama, pasiklausk tėčio, ir pasakysi mums rytoj, tik, prašau, pasakyk taip...

Iš jo ragelį pagriebė Karola.

- Mama, - suspiegė ji, - jie patys nuostabiau sutvėrimėliai, jų vardai - Juodmargis ir Pūkis. Mama, turėjo būti tik vienas kačiukas, bet mes susiginčijome ir aš pabėgau, prasidėjo potvynis, ir aš vos nepaskendau, o pakrantės sargybinis mane išgelbėjo. Tada mes abu nuėjome, ne kartu, taip ir atsirado dar vienas kačiukas... Ne, mamyte, viskas tvarkoje, aš nepaskendau. Aš puikiai jaučiuosi... Aš tik norėjau tau papasakoti...

Senelė atėmė ragelį iš Karolos.

- Karola sveika, - pasakė ji, - aš tau parašysiu ir viską papasakosiu. Tik praneškite mums iš karto, kai gims mažylis. O dabar - lik sveika, ir telaimina jus Dievas. Mes paskambinsime rytoj šeštą.

Bet jie nepaskambino šeštą, nes tėtis paskambino penktą, ir visai ne dėl kačiukų. Išgirdę skambant telefoną, vaikai net nepakilo nuo stalo, o toliau valgė pvakarius, nes skambučiui iš namų dar buvo per anksti. Tik po to, kai išgirdo, ką kalba senelė, jie nubėgo į prieškambarį tyliai plodami delnais.

- Berniukas! - sušuko senelė. - O, Brajenai, aš taip dėkinga... senelio vardu? Kaip puiku!.. Ar Enė gerai jaučiasi?.. Nuostabu... Taip, aš suruošiu juos priešpiet. Jie nekantraudami laukia, kada važiuos namo. Jie čia, šalia.

- Berniukas, - sušnibždėjo Markas. - Valio!

- Vaikutis, - pagalvojo Karola, - ir nesvarbu - berniukas ar mergaitė. Mama sakė, kad galėsiu jį maudyti ir išvežti į lauką vežimėliu.

Tėtis jiems abiem iš eilės papasakojo apie broliuką Ričardą Džoną, pavadintą senelio vardu, kad jis sveria devynis svarus ir tris uncijas (keturis kilogramus ir šimtą penkiasdešimt gramų), turi tankius juodus plaukučius ir labai skardų balsą, o kai tėtis baigė, Karola paklausė:

- O kaip bus su kačiukais? Ar galėsime juos laikyti?

- Kačiukai? - nustebo tėtis. - Kokie kačiukai?

- Mūsų kačiukai - Juodmargis ir Pūkis. Ar mama pamiršo tau papasakoti?

- O, vakar vakare ne tas jai buvo galvoje, - ji galvojo apie vaikutį. Kodėl tu klausai?

- Na, ar galėsime juos laikyti? Abu.

- Taip, žinoma, jei tik jūs juos prižiūrėsite. Pora kačiukų nesudarys per daug rūpesčių. Žiūrėkite, kad jie jau būtų dėžutėje, kai aš atvyksiu penktadienį.

- Penktadienį! - sušuko šokinėdama Karola. - Reiškia, poryt. O kodėl ne rytoj, senele? Man taip norisi kuo greičiau pamatyti vaikutį.

Markas atrodė susimąstęs. Jis priėjo prie senelės ir padėjo galvą ant jos peties.

- Nepagalvok, kad mes norime tave palikti, senele, - pasakė jis. - Mums tikrai buvo čia smagu. Bet mes labai norime pamatyti mažylį. Gal važiuojam kartu?

Senelė pakedeno jam plaukus.

- Gerai, gerai, Markai, - pasakė. - Aš suprantu. Man irgi labai norėtusi pamatyti vaikutį, reiktų ir mamai padėti, bet tetulė gyvena netoliese ir ji pagelbės. Aš tikiuos, kad jūs visi atvyksite paviešėti per vasaros atostogas. Liko mažiau negu trys mėnesiai.

Vaikai pritarė šiam puikiam planui, juo labiau, kad laikas taip greit bėga.

Kitą rytą jie nuėjo į Baidfordą ir už savo kišenpinigius nupirko vaikučiui dovanėlių: seiliniuką su išsiuvinėtu paukščiuku ir rausvą barškutį su varpeliu viduje. Popiet jie paskutinį kartą išsimaudė, pririnko raktažolių mamai, atsisveikino su ūkininku ir gyvuliais, susikrovė daiktus, o vakare pamaitino kačiukus. Kai Karola jau gulėjo įsitaisiusi lovoje, o Markas sėdėjo kojūgalyje, sukryžiaęs kojas ir apsigobęs antklode, senelė atsilošė krėsle. Ji atrodė labai pavargusi.

- Rytoj, - tarė Karola, kraipydama kojų pirštus, - aš nešiosiu vaikutį.

- Ir aš, - pasakė Markas. - Mes jį nešiosime pakaitomis.
- Jam labai pasisekė, - skubiai įsiterpė senelė, neleisdama išliupsnoti ginčui, - kad jis gimė tokioje šeimoje: mylintys tėvai, sesutė, pakankamai didelė, kad galėtų jį prižiūrėti, ir broliukas, jau tiek užaugęs, kad galės jį mokyti ir globoti.
- Ir du kačiukai, - pridūrė Karola.
- Ir keturi triušiai, - pasakė Markas.
- Ir visi mūsų žaislai, - tęsė Karola. - O, aš tiesiog nebetveriu! Senele, papasakok mums ką nors, kažką ypatinga, nes tai mūsų paskutinis vakaras.
- Gerai, - tarė senelė. - Ką tik kalbėjome apie vaikutį, atėjusį į jūsų šeimą; aš jums papasakosiu apie vyriškį, kuris norėjo gimti iš naujo.
- Kaip kvaila, - tarė Markas.
- Nekalbėk taip, - atsiliepė Karola.
- Palaukit ir pamatysit, - pasakė senelė.

Ji papasakojo, kaip religiniai vadovai toje šalyje, kur gyveno Jėzus, labai Jam pavydėjo. Jėzus išgydydavo sergančiuosius, akliems gražindavo regėjimą, todėl visi Jį mylėjo ir Juo sekė, ir niekas nebenorėjo klausytis paprastų mokytojų, visiems reikėjo Jėzaus. Taigi didžiūnai ir mokytojai susivienijo ir sugalvojo tokį planą. Jie įtikinėjo žmones, kad Jėzus - nedoras žmogus ir jie neturėtų eiti pas Jį ir Jo klausytis. Bet vienas didžiūnas, vardu Nikodemas, norėjo klausytis. Jis žinojo, kad Jėzus geras ir mylintis, bet jis bijojo, kad jo kas nors nepamatytų, kai jis lankysis pas Jėzų. Todėl jis laukdavo kol visai sutems, o tada atsėlindavo gatvėmis ir pasibelsdavo į duris. „Įeik“, - sakydavo Jėzus.

„Mokytojau“, - tarė Nikodemas, - „aš žinau, kad esi Dievo siųstas, ir noriu sužinoti, kaip Tu padarai visus tuos nuostabius dalykus“.

Jėzus jam atsakė: „Jei tu nori suprasti, turi atgimti“.

- Kvailystė, - vėl įsiterpė Markas, - aš jau tai sakiau.

- Ką Jis tuo norėjo pasakyti? - paklausė Karola.

- Būtent tai Nikodemas ir norėjo sužinoti, - atsakė senelė. - Jis buvo toks, kaip mūsų Markas. Mes kalbėjome apie vaikutį, gimusį jūsų šeimoje ir priklausantį mamai ir tėčiui. Jėzus yra Dievo Sūnus, ir kai mes einame pas Jį ir mylime Jį, tampame Dievo vaikais, o Dievas tampa mūsų dangiškuoju Tėvu. Mes gimstame Dievo šeimoje, ir visi kiti žmonės, kurie myli Jėzų, yra tarsi mūsų broliai ir seserys, ir mes visi mylime ir padedame vieni kitiems.

- Kaip? - paklausė Karola.

- Paprasčiausiai prašydami, - atsakė senelė. - Pasakyk Dievui, kad tu nori Jam priklausyti, ir pavadink Jį dangiškuoju Tėvu. Pasakyk, kad nori gyventi taip, kaip Jis liepia, ir mylėti taip, kaip Jėzus mylėjo. Tada Jis ir padarys tave savo šeimos nariu.

Jie dar kiek pasišnekėjo, senelė pasimeldė. Ji padėjo Dievui už gimusį mažylį ir paprašė, kad Markas ir Karola suprastų, ką reiškia gimti Dievo šeimoje. Po to ji apklostė Karolą ir pabučiavo abu, palinkėdama labos nakties.

- Greičiau užmikite, - pasakė ji, - o po to bus rytdiena.

Markas nuėjo į savo kambarį. Jis atsiklaupė prie lango, pasirėmė rankomis į palangę ir žiūrėjo į juodą sąsiaurį, didingą tamsų dangų, kuriame švietė žvaigždės, esančios už milijonų mylių. Dangus buvo toks didelis ir platus. Jis pasijuto mažas ir vienišas. Gal būtų ir neblogai žinoti, kad priklausai dangiškajam Tėvui, kuris prižiūri žvaigždes ir jūrą, bet kuris vis dėlto randa laiko pasirūpinti ir kažkoku berniuku.

Karola, jaukiai įsitaisiusi po antklodėmis, mąstė apie vaikutį: „Mūsų šeima... Dievo šeima... Mama ir tėtis, Markas ir aš, ir Ričardas Džonas... Pūkutis ir Juodmargis, ir triušiai... ir mylintis dangiškasis Tėvas... kaip gera priklausyti...“

Karola užmigo.

Pirmiausia ši knyga pasirodė Anglijoje. Ją vaikams išleido Šventojo Rašto Sąjunga (Scripture Union) - krikščioniška organizacija, dirbanti drauge su krikščionių bažnyčiomis daugiau kaip šimte kraštų. Ji stengiasi padėti vaikams, jaunimui ir šeimoms išgirsti Dievo Gerąją Žinią ir skatina įvairaus amžiaus žmones kasdien bendrauti su Dievu - skaitant Bibliją ir meldžiantis.

Šventojo Rašto Sąjunga leidžia sistemingo Biblijos skaitymo programas, steigia vaikų misijas, organizuoja užsiėmimus šeimoms, jaunimui ir šventadienių renginius, leidžia ir platina krikščioniškąją literatūrą bei audiovizualines priemones.

Sent Džon

Se 92

DAR VIENAS KAČIUKAS : [Apysaka] / Vertė M.Rukšėnienė; iliustr. J.Sivyer. - V.: Apyaušris, 1993. - 62 p.; iliustr.

ISBN 9986-467-06-3

Patricijos Sent Džon knygelės džiugina įvairiausių šalių vaikų kelias kartas. Šioje knygelėje vaikai susiduria su santarvės šeimoje, broliškos meilės, tikėjimo sąvokomis.

UDK 820-93

Redagavo Aldona Virbickienė

Dailininkas Emanuelis Katilius

Techn. redaktorė Eugenija Petrulienė

Korektorė Alma Laučienė

Patricija Sent Džon

DAR VIENAS KAČIUKAS

SL 580.1993 11 10. 1,5 leidyb. apsk. 1.

Tiražas 25 000 egz. Užsakymas 1836

Rinko, maketavo ir išleido leidykla „Apyaušris“

Krivių g. 25-7, 2007 Vilnius

Spaudė „Spindulio“ spaustuvė,

Gedimino g. 10, 3000 Kaunas

Kaina sutartinė

DAR VIENAS KAČIUKAS

Markas ir Karola yra tokie, kaip ir daugelis broliukų ir sesučių - jie ne visada sutaria. Šioje knygelėje pasakojama, kaip jie rinkosi kačiukus ir kaip tai vos nesibaigė nelaime.